

Zarra

CÂND ZORII PLÂNG

Zarra

Când zorii plâng

Prefață

prof. Elena Agiu-Neacșu

Cristian PlusArt

Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZARRA

Când zorii plâng / Zarra ; pref.: prof. Elena Agiu-Neacșu. - Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2026

ISBN 978-630-6553-99-0

I. Agiu-Neacșu, Elena (pref.)

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei aparține autoarei,
Grafica copertei: Cristian PlusArt

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3,
207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA
Facebook: Cristian Plusart
e-mail: contact@cristianplusat.ro
tel.: +40.732.740511

Prefață

Am astăzi onoarea să vă supun atenției volumul de debut „Și zorii plâng” al unei poete care preferă anonimatul, semnând simplu Zarra. Deși ne cunoaștem doar de pe internet ca perseverenți postaci și iubitori de poezie, acest lucru nu m-a împiedicat să-i analizez prezentul volum, ci dimpotrivă. Tocmai pasiunea noastră comună a fost cea care m-a ajutat, pentru că de-a lungul timpului i-am citit poeziile, cu precădere pe site-ul revistei „Agora Artelor”.

Volumul sugestiv intitulat „Și zorii plâng”, precum am menționat, este așa cum ea însăși se confesează, „mărturia unui suflet care și-a acceptat soarta cu mult curaj, cu optimism până aproape de exagerare, încercând să vadă mereu partea plină a paharului, "chiar dacă deseori părea imposibil”.

Dar văzând tomurile de maculatură ce apar zilnic, că, de „românul e născut poet”, cu modestia care o caracterizează, Zarra era reticentă, sceptică, avea dubii în privința publicării. Fără falsă modestie, mărturisesc că și eu am fost cea care am încurajat-o și am susținut-o în acest demers.

Mă bucur că avem acum ocazia să cunoaștem o parte din opera Zarrei, a inimioasei noastre colege de la „Agora Artelor”, care a avut încredere în noi și ne-a impulsionat să scriem lunar poezii după imaginile deosebit de sugestive propuse.

Volumul „Și zorii plâng” impresionează prin inefabil, delicatețe, gingășie, dar mai ales prin originalitatea exprimării trăirilor, a frământărilor lăuntrice.

Citindu-i poezia, simți că te regăsești în ceea ce comunică poeta.

Este însă fundamental faptul că în poemele ei nu se resimte nicio imixtiune străină, nicio influență, semn că autoarea a asimilat ceea ce a citit, astfel încât să aibă un stil propriu, original și inconfundabil.

Zarra scrie atât în dulcele stil clasic, cât și în stil modern, stăpânind foarte bine meșteșugul amândurora.

Versul alb este fluent, cu muzicalitate interioară ce fură cititorul și ascultătorul deopotrivă. Nicio aritmie nu zgârâie urechea în poemele sale-veritabile metafore, îndelung șlefuite și alese „cu meșteșug”, precum zicea marele poet Tudor Arghezi.

Pentru a vă convinge de cele menționate mai sus, voi cita doar câteva exemple. Iată o poezie - mărturie a unui suflet zbuciumat ce își caută liniștea „pe crestele cu brâul încins în verdele cetinii”, obosită fiind să tot numere dureri, încercări - „pietre zdrobite de furtuni.” : „Am obosit, / îmi caut adăpost / în faldul slovei rătăcite de poeți / peste un crâmpei din umbra ascunsă ochilor lacomi și orbi.

// Îmi caut adăpost pe crestele cu brâul încins în verdele cetinii, // am obosit să tot număr pietre zdrobite de furtuni.” (2. „Îmi caut adăpost”)

Poeta noastră este și un bun analist, are ochi de critic literar, astfel încât i-a fost ușor să ceară și discearnă și să ne propună poezii alese.

O poezie sugestivă pentru trăirea intensă, pentru arderea trupului și sufletului pe care curând îl paște nemiloasă „tăcerea”- simbol al morții inevitabile, este cea cu numărul al treilea „Sub pleoapa nopții curge un gând” : „Tăcerea aceasta-i arsură, / precece pedeapsă umanoidă... / Sub pleoapa nopții curge un gând, / în curând poate se va așterne tăcere / peste toate

cele mobile / peste toate cele imobile, / peste trupuri frământate
de un destin / precum olarul își modelează lutul jilav, / peste
petale de gând se va așterne tăcerea.”

O altă poezie, onirică de această dată, invocă sufletul-
pereche: „Cetatea din brațele tale / îmi scurmă în vene crispate
de timp, / liane violet se agață naiv / pe un portativ de salcâmi /
săpând în mine crevase / pe când visezi că mă cuprinzi / și mă
așterni covor”, reproșându-i motivat că uită că suntem în lume
trecători: „fluturi de-o zi.” (72. „Cetatea din brațele tale”).

Și exemplele pot continua, dar vă las vouă, dragi cititori,
plăcerea de a descoperi universul poetic propus cu talent,
dăruire și generozitate de o poetă unică în felul ei și a cărei
operă, sunt convinsă, nu va rămâne fără ecou în literatura
română contemporană.

prof. Elena Agiu-Neacșu

Poezii care răsună

A fi apt de o pasiune și a nu o trăi, te face incomplet și limitat” spunea Oscar Wilde.

Pasiunile clocotitoare duc la finaluri mișcătoare.

Citind poeziile Zarrei împart perioada creației în două: una în care este prezent zâmbetul și cealaltă în care plânge inima.

Prima ne conduce la acea trăire a vieții în liniște și bucurie unde versurile au prins aceste stări. Cerul și pământul se înobilează și-o ciocârlie își drege glasul într-un vârful de salcâm.

Doar două scene din multele specifice autoarei, descriu cu discreție conexiunea sentimentală profundă.

Voi trece peste această primă parte a creației pentru că poeziile acestei cărți fac parte din a doua trăire a autoarei.

„Suferințele” unui creator de frumos poetic, arată cititorului cum poate fi viața într-un registru nonfilm.

Poeziile Zarrei aduc prin limbajul simplu, fără apelare la dicționar, acel aer plăcut al unei lecturi pline de blândețe.

„Tu

arzi

ca o torță hrănită de zei

pe un cer al nimănui

frânturi de polen se aștern

în fiecare sorbire la unison,

aromele serii croiesc un vad înspre eternul îndemn;

„Tot înainte, împreună...”

Eu

*ard ca o lumină în candela
timpului,
untdelemn înmiresmat
cu vraja petalei de nufăr
pe un lac aproape înăbușit de intemperii.
(Tu și eu...)*

Peste „versuri prezente” unde năvălesc doruri, neputințe, amintiri, se suprapun sentimentalismele retro, unde se amestecă toate cu alte amintiri, alte doruri, alte neputințe, cu efect „apăsător”, dar nu distrugător.

*„Cândva
eram vatra de fildeș
în care ardeau crâmpie de jad
îngemănând clipiri,
semănam boabe de rouă în căuș de mătase,
sub mantia juneții scuturam ploi
cu gleznele goale săltând peste pietre
creionam curcubeie
sub firul de iarbă abia încolțit
număram mugurii ivorii,
șipot primăvăratice așternut
peste șaua unei lumi de poveste... ”
(Scorbura albă)*

Nu sunt excluse clișeele, mai ales cele romantice, dar sunt cu doză mărită de prospețime, sunt pe o treaptă mai sus, sunt mai noi, mai atractive.

*„Pe-un fundal cernând culoare, parcă ruptă din oliv
Două inimi torc în hora unui vis trenant, naiv.
Simți parfumul primăverii, simțurile cum se-ascut,
Tremurul suav al buzei, răscroind tandru sărut...”
(Două inimi)*

Într-o lume a haosului din ce în ce mai abundent, găsierea unui spațiu de relaxare prin lectură emoționantă este un dar prețios. Trebuie să știi ce să citești din oferta destul de bogată. Iată:

*„Cum să nu arzi sub jarul încins al slovei
ce smulge felii dintr-o inimă
mult prea cernită
dintr-un trup zăbrelit între
ziua de azi
și aceea de mâine,
așteptând să se scuture
miresme tivite în anotimpuri trecute,
în cele ce poate
vor mai veni... ”
(Cum să nu arzi)*

Cartea de față prezintă „poeziile destăinuitoare” instantaneu și prindem la sfârșitul lecturii fiecareia „doza de atingere” sentimentală.

Ne întâlnim cu o poezie apropiată, caldă chiar dacă mesajul este uneori mai direct, mai exploziv, dar cât trebuie, dozat, așa cum știe să facă autoarea.

*„...Grumazul să-ți scuturi de recea povară
În iarbă să cauți a zilei grăunță
Călcâiul tăcerii în iubiri să piară
Să nu îți pierzi visul ars de neputință.”
(Sub călcâiul tăcerii)*

Introspecția făcută cu aplecare este clară și amprentată.

*„... astăzi
sunt iarăși copil
număr pașii curgând pe drumul iertării
și al recunoștinței*

*pentru tot ce am gustat
pentru tot ce am pierdut
nu mai sunt lacrimi
restul drumului îmi va fi licăr
asemenea unui copil cu trup crenelat
retrăind copilăria."*

(Azi număr pașii curgând)

Dramatismul din unele poezii, răsună, dar fără acea ascuțime disperată, fără deranj nemăsurat, ci doar arătând calea discret.

*„Fiecare răsărit primește o rugă
fiecărui apus o lacrimă-i curge...
Durerea închisă în vrie
amintiri încrustate în rame de-argint
plânsetul goarnei și un pumn de pământ
e tot ce mai rămâne
dintr-un destin
nici greu
nici ușor,
pulsând de emoții.
Regretul de a fi fost
ori de a nu fi fost,
cu pasul umbrit călcând peste cioburi
și acel dor surd ce se va stinge
cu mine deodată... ”*

(Acel dor surd)

Profilul unui creator de poezie, ca al Zarrei este revelator, lucid, chiar dacă este sub semnul unei stări de spirit mai puțin acceptat.

*„Deschid ferestrele,
salcâmii pulsează*

*în adieri reanimând chipuri pierdute,
gânduri lacustre se învultă
răvășind calmul lunii.*

*Vom mai găsi oare un leac
în mълul feruginos ce ne înconjoară,
în timp ce
pernicioasa anemie roade perfid
sъngele albastru al celor rămăși?"
(Pasul nopții din noi)*

O poezie frumos construită, îngrijită cu mare atenție, cu siguranță că va aduce în fața cititorului, porția de curiozitate și odată citind-o, dorința să fie și mai mare, asta pentru că merită toată atenția.

M-am întâlnit demult cu poezia Zarrei și mi-a plăcut foarte mult „cumințenia” creației, așa cum este autoarea, blândă și surzătoare. M-am întâlnit cu imagini unice și mi-a transmis bucurie, de asta, le-am tot căutat.

Recomand o carte cu disponibilitate lirică altfel, specifică Zarrei.

Citiți și comparați!

Lilioara Macovei

În profunzimi de suflet miroase-a flori de lotuși

„Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii”, spune atât de frumos, Andrei Pleșu.

Întâlnirea cu o carte frumoasă, încă nenăscută este un moment unic, ca și cum ai revăzut un prieten. Și când cartea este semnată de o prietenă, atunci starea de grație devine – magică. Așa mi se-ntâmplă în aceste zile de martie când citesc, recitesc, respir poezia semnată Zarra, sub un titlu ofertant și sensibil – “Când zorii plâng”.

Poeziile se așază în file, cuminți, dar și în sufletul cititorului, în straturi succesive, cu pauze firești de respirație (poate de suspin), alternând cu alte clipe de meditație, de introspecție, mai apoi de pace. Iar fiorii pot fi când răcoroși – aduși ca de-o ploaie de vară, când fierbinți, aproape intimi.

Răvășitoare poezia “Îmi caut adăpost”, versurile: “Mi se vor așeza aripile străvezii/peste un timp încătușat de o vină,/ cu pana păunului voi încrîpta nisipuri sub talpa flămândă,/ și crezul/ acel crez ce aprinde un nou răsărit,/ îmi va fi adăpost.” mă îndeamnă pe mine-cititorul să recunosc culoare nebănuite spre lumină, în acest labirint numit viață.

Atât de frumos titlul altei poezii – “Sub pleoapa nopții curge un gând” ce se continuă într-un vers greu de frumusețe, ca o pecete – “Tăcerea aceasta-i arsură”...

Astfel se succed poeme independente valoric, ce se autorecomandă simplu și firesc încă din titluri inteligent alese. Deslușesc litere împletite cu har, ce-mi dezvăluie trăiri inițiatice, ajutată de acordurile lui Chopin – Spring Waltz.

Din poemul "Ca un vultur singuratic"... citez versurile:
"Spune-i dorului să plece din matca prinsă-n zăbrele,/din slove
țese-ți armură/ să mai taie din dureri./.../Spune-i omului să
frângă pâinea-n două părți egale,/din dușmani să crești
prieteni,/să nu hrănești temniceri./ - absolut tulburătoare!

Poeta își frământă Eul său creator ca un olar lutul, atunci
când îi oferă viață. Astfel se exprimă: "I-aș da mării poruncă",
mai apoi "Ascult glasul pământului", sau "Pe o geană de val".
Sunt titluri metafore, deosebit de expresive "Pe margini de
cuvinte".

Plânsul devine un leitmotiv, dincolo de titlu, în poemele:
"Și greu va fi plânsul", "Strigătul alb", "Azi număr pașii
curgând", "Urechea nopții tremură sub boltă", "Lacrimi de
piatră arsă", etc. Cu toate acestea cartea nu este tristă, mai
degrabă realistă!

Acum, în acorduri mirifice (Nocturne, Frederic Chopin)
citesc versuri de-a dreptul filozofice: "Hai, spune-mi/ câte felii
din timp/ vei mai tăia în vârful cuvântului,/ pentru cine vei mai
spulbera cenușa rămasă/ în cercul închiselor clipe /rostuind
punți efemere? /Pervazul ferestrei meschine /prăbușirii este
sortit, /n-ai înțeles că pasărea neagră pe limba ei piere /că nopțile
tale sunt zilele mele prinse în carusel/ făurind mărturii peste
tâmpile,/ în poemul "Spune-mi". Filozofie întâlnesc și în poemul
"Tabla de șah" sau, "Cu palmele tale ai ars o clepsidră", "Umbra
pasului cărunț", "Nimic mai mult", " Ziua bună, străine",
"Înnoptări violet" ...

Nu se poate cuprinde într-un cuvânt înainte, tot ceea ce
simt ca cititor! Am răscolit versuri atât de frumoase, în cea mai
mare parte fiind versuri de dragoste. Versuri nemuritoare
dedicate mamei, chip de zeiță. Această dragoste valoroasă ce nu
se consumă într-o flacără și atât. Acel sentiment dorit de oricine,
sedimentat, puternic, încercat, inedit.

“Aleg nuferii veacului meu”, este un poem ce mă emoționează profund prin versurile: „Un sfârc de legendă aleg să aprind,/și-n palmele clipei un nou răsărit, / din fructul luminii acel ce nu gustă, /sortit va rămâne /întunecimii. / Eu am ales nuferii veacului meu./ Tu ce alegi?”

Nu răspund, ascult Joie de vivre, același Chopin. Citesc, recitesc, poezii nu doar melodioase, chiar puternice, cu mesaj: “Cetatea din brațele tale” poem sincer până la durere – “În fiecare toamnă uiți/ că suntem fluturi de-o zi,/.../ cetatea din brațele tale/ îmi este scut /și tăcere...” Savurez pacea din poemul ce dă titlul acestei cărți – “Când zorii plâng”, prin versuri de o simplitate ca de început de lume: “... ia-ți rămas bun/ de la clipa de vis/ disipă taina nopții / în floarea de iris/ ridică-ți privirea / către Dumnezeu / pășește cu elan/ cărarea vieții tale/ ...”.

Parcursul cititorului prin universul acestei cărți este deopotrivă elegant, discret, cumpătat și ponderat, îndemnat însă către o autoanaliză deloc impusă. Această carte, o poveste nesfârșită a unui suflet delicat ca o petală, în același timp o sărbătoare și un dar meritat de autoare, dar și de cititor.

Omul completează acest ritual numit viață cu momente ideale descoperite prin citit, iar poezia în mod excepțional oferă profunzimea care menține un ecou, peste timp, în sufletul celui care citește. Am întâlnit în unele poeme un subtil fior de litanie, de rugăciune cu aer imnic.

Voi rămâne conectată mult timp la emoția acestei cărți atât de frumoasă, generoasă și ofertantă, căreia îi urez de pe acum - Bun venit!

“Cărțile se scriu în singurătate, însă împotriva ei.”– Octavian Paler.

Ada Nemescu

Cuvântul autorului

Uneori lăuntricul zidește prin cuvânt, revărsându-și preaplinul pe filele albe. Doar așa își poate domoli un suflet, ca oricare altul, arsura existențială, pentru că, - nu-i așa?-, nu există om pe pământ care să nu ardă măcar o dată în jarul existențial stârnit de către oameni și de către destin deopotrivă. Această carte este mărturia unui suflet care și-a acceptat soarta cu mult curaj, cu optimism până aproape de exagerare, încercând să vadă mereu partea plină a paharului chiar dacă deseori părea imposibil.

Versurile prezente în această carte de debut, oglindesc, în general, trăiri induse de către oamenii de alături dar și de cei de primprejur, punctează încercări ale destinului și nu în ultimul rând curajul de a le înfrunta renăscând după fiecare și prețuind clipele ce încă sunt hărăzite.

Aici veți găsi lacrimi de bucurie, lacrimi de tristețe, lacrimi de neputință, lacrima zorilor noi ce așteaptă să curgă, toate acestea fiind neprețuite precum argintul în palma celui ce știe a valorifica, ceea ce are deja. Sper ca lectura acestei cărți să fie pentru cititori un mic popas terapeutic și totodată un îndemn spre prețuirea fiecărei clipe existențiale ce încă ne este dăruită.

Această carte este dedicată tuturor celor dragi, atât celor trecuți neființă cât și celor ce încă mai viețuiesc și care mi-au colorat zilele cu propriile lor nuanțe, mai mult sau mai puțin "violet", cum de altfel ni se întâmplă tuturor de-a lungul existenței.

Vă mulțumesc, tuturor!

Cu stimă și prețuire,

Zarra!

Tu și eu

Tu,
arzi ca o torță hrănită de zei,
pe un cer al nimănu,
frânturi de polen se aștern
în fiecare sorbire la unison,
aromele serii croiesc un vad
înspre eternul îndemn;
"Tot înainte, împreună..."

Eu,
ard ca o lumină în candela timpului,
untdelemn înmiresmat
cu vraja petalei de nufăr,
pe un lac aproape înăbușit de intemperii.

Uneori,
sub copacii de alături
aud prăbușindu-se cuiburi,
zborul păsărilor împrăștiind
așchii de inimă frântă.
Mă înseninează doar gândul
că odoarele își vor fi construit deja
cuibul lor din vreascuri
mai verzi, mlădii,
ca visul juneții.

Alteori,
urmăresc de după perdeaua de nori
cum crește o minge de foc
înnobilând cerul și pământul,
brațele mării-încolăciri neostoite
pe gleznelor amândurora
ca un nimb răcoros,
ca o îmbrățișare eternă.

Atunci,
arderea-i parcă mai blândă,
torța iubirii țese pragul îngăduinței,
în palmele zilei
umbrele-și pierd întristarea,
prin răni pământul crescându-și lăstarii
precum razele calde învultă petale de flori,
și pașii, aceiași pași dintotdeauna
curg neconținut.

Tu și eu,
perpetuu pelerinaj
pe un drum care duce undeva
spre nicăieri...

Îmi caut adăpost

Am obosit,
îmi caut adăpost
în faldul slovei rătăcite de poeți
peste un crâmpei din umbra ascunsă
ochilor lacomi și orbi.

Îmi caut adăpost pe crestele cu brăul încins
în verdealetii,
am obosit să tot număr pietre zdrobite de furtuni.

În sălașul de lângă izvor îmi stâmpăr ochii înlăcrimați,
deșertând aleanul de-o zi în crupa munților pleșuvi
greu încercați de acidele ploii.

Din ace de brad înălța-voi un zid
să pot îngurgita mai ușor bolul mirean,
înflorind odată cu zorii.

Sunt încă vie,
cu palmele pictate de hazard
tivesc purpuriul din macii
pe cămașa timpului rămas,
când floarea de nard își împarte parfumul.

Mi se vor așeza aripile străvezii
peste un timp încătușat de o vină,
cu pana păunului voi încrîpta nisipuri
sub talpa flămândă,
și crezul
acel crez ce aprinde un nou răsărit,
îmi va fi adăpost.

Sub pleoapa nopții curge un gând

Tăcerea aceasta-i arsură,
precoce pedeapsă umanoidă...
Sub pleoapa nopții curge un gând.
În curând, poate, se va așterne tăcere
peste toate cele mobile,
peste toate cele imobile,
peste trupuri frământate de un destin
precum olarul își modelează lutul jilav.
Peste petale de gând se va așterne tăcerea.

Poate am obosit
sau poate v-am obosit
sau poate numele meu este atât de firav
precum firul din pânza păianjenului
rătăcit pe un gard...

Poate cuvântul săpat în nisip
n-a încălzit nici măcar gândul...
Oricum, cu mâna pe inimă spun,
aici mi-a fost bine,
la flacăra vie m-am încălzit,
păcat că îmi pare atât de puțin...

Poate ne vom revedea sau poate că nu...
Oricum, fiecare cuvânt rostit va dăinui
în arca unei inimi ce poate cuprinde
mai mult,
mult mai mult...